

РЕШЕНИЕ

№ 677

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-3, в закрито заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Райна Стефанова

Членове: Милена Богданова
Анна Ненова

като разгледа докладваното от Анна Ненова Въззивно гражданско дело № 20221100502945 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 435, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № 10841/24.02.2022г. на „С.в.“ АД, длъжник по изпълнително дело № 20228600400113 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860 на КЧСИ, срещу Постановление от 21.02.2022г. за отказ за намаляване на разноските за адвокатски хонорар на вискателя С.Л.М. в изпълнителното производство, евентуално разноските да бъдат намалени до размер, съответстващ на действителната фактическа и правна сложност на извършените действия по изпълнителното производство, с преизчисляване на пропорционалната такса и присъждане на направените разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Оплакванията на „С.в.“ АД са, че потвърденият от частния съдебен изпълнител хонорар за адвокат на вискателя от 400 лева е прекомерен. Дори определянето на възнаграждение по реда на чл. 10 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в случая не би било съобразено за постигането на легитимна цел. Налице е Решение от 23.11.2017г. на съда на ЕС, постановено по съединени дела С-427/16 и С-428/2016г. Решението е задължително съгласно чл. 633 от ГПК за всички

съдилища и учреждения в Република България. В случая адвокатът на вискателя е подал само молба за образуване на изпълнително дело, предмет на паричното задължение са 50 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева по чл. 10, т. 1 и т. 2 от Наредба № 1 от 2004г. е 8 пъти по-висок от размера на вземането, което не преследва легитимни цели, още повече, че задължението е платено в срока за доброволно изпълнение, за което частният съдебен изпълнител е бил уведомен. Налагането на заповед по банковата сметка на жалбоподателя - длъжник е било нелегитимно действие.

Вискателят С.Л.М. оспорва жалбата като неоснователна. Тълкуването на решението на СЕС като такова, даващо свобода са се преценява дали се дължи или не адвокатско възнаграждение по чл. 10 от Наредба № 1 от 2004г. е не само *contra legem*, но противоречи на практиката на СЕС и на основаните принципи на българското законодателство. Възнаграждението от 400 лева е за образуване на делото (200 лева) и за неговото водене (200 лева), съответно на материалния интерес. Подробно се излагат обстоятелствата във връзка с извършваните процесуални действия в изпълнителното производство.

Вискателят също претендира направените по делото разноски – за адвокат по представен договор за правна защита и съдействие.

Частният съдебен изпълнител в изложените мотиви също намира жалбата неоснователна. Съображенията са сходни с тези на вискателя. Потвърждават се присъдените разноски за адвокат в изпълнителното производство като минимални.

По постъпилата жалба

Изпълнителното производство по изпълнително дело № 20228600400113 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860 на КЧСИ, е било образувано по молба вх. № 9387/17.02.2022г. на С.Л.М., чрез адвокат П.Х., като пълномощник, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 02.02.2022г. от Софийския районен съд, 39 състав, по гражданско дело № 36108/2017г. Съгласно изпълнителния лист дружеството – жалбоподател е било осъдено да заплати на С.Л.М. сумата от 50 лева разноски за адвокатско възнаграждение в заповедно производство.

С молбата от 17.02.2022г. е било възложено на частния съдебен изпълнител да определи начина и предмета на изпълнение, на основание чл. 18 от ЗЧСИ. Поискано е и присъждане на разноските по изпълнението, включително адвокатско възнаграждение от 400 лева.

Към молбата за образуване на изпълнително дело е бил приложен, освен другото, договор за правна защита и съдействие от 17.02.2022г., сключен С.Л.М. и адвокат П.Х.. Съгласно договора, негов предмет е било оказване на правна защита и съдействие, изразяващо се в образуване и водене на изпълнително дело въз основа на издадения по

делото на Софийския районен съд. Уговореното възнаграждение е било в размер на 400 лева, за които в договора е било отбелязано, че са платени в брой.

Разноските за адвокат са били приети от частния съдебен изпълнител като дължими и са били посочени в изготвената покана за доброволно изпълнение изх. № 12537/17.02.2022г., изпратена до длъжника. В същата покана разноските по чл. 26 от ТТРЗЧСИ са били определени на 54 лева с ДДС.

С молба от 18.02.2022г. вискателят е поискал запор върху банкова сметка на длъжника в търговска банка. Въз основа на искането е била изпратено запорно съобщение.

На същата дата от жалбоподателя - длъжник е постъпил отговор вх. № 9577/18.02.2022г. с посочване, че сумите ще бъдат платени в срока за доброволно изпълнение, но да бъде намалено адвокатското възнаграждение. Съображенията са били идентични с изложените в жалбата по делото. Сумата е била и действително платена от търговското дружество.

С оспореното постановление на частния съдебен изпълнител искането е било отказано.

При така установените обстоятелства жалбата по делото следва да се приеме допустима – като подадена срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК, в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК.

По същество, и при съобразяване на данните в изпълнителното дело и представените от страните доказателства по чл. 437, ал. 3 от ГПК, както и при възприетото от фактическа страна по-горе, съдът намира жалбата на „С.в.“ АД частично основателна.

В изпълнителното производство вискателят е направил разноски за адвокат по сключен договор за правна защита и съдействие.

Сключването на договора и уговарянето на адвокатско възнаграждение е в съответствие със закона (чл. 36, ал. 1 от ЗАдв.), при съществуване на вземане в полза на вискателя в съдебно производство, приключило с издаване на изпълнителен лист. Възнаграждението по договора, съответно на волята на страните, е било за образуване на изпълнително дело и воденето му – общо 400 лева. Съгласно посоченото в договора, възнаграждението е било и платено.

За същите уговорени в договора процесуални действия - образуване на изпълнително дело и воденето му, са предвидени размери на възнагражденията по Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

При редакцията на Наредбата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, минималното възнаграждение за образуване на изпълнително дело е било в размер на 200 лева - по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери

на адвокатските възнаграждения, както и по чл. 10, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – за водене на изпълнително дело и за извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 1 000 лева – 200 лева.

В случая жалбоподателят възразява за прекомерност на възнаграждението.

Съдът намира, че възнаграждение по чл. 10, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за вискателя не е било дължимо.

Имало е образуване на изпълнително производство от името на вискателя, но не и водене на такова. За събиране на дължимите суми от процесуалния представител на вискателя единствено е била подадена молба за образуване на изпълнително производство с допълнително посочен начин на изпълнение, но това е част от молбата за образуване на изпълнителното дело (чл. 426, ал. 1 и ал. 2 от ГПК). В този смисъл е оплакването и на жалбоподателя по подадената жалба.

По разбиране на настоящия съдебен състав на вискателя е дължимо възнаграждение за образуване на изпълнителното дело.

Това възнаграждение следва да се приеме дължимо, така както е било уговорено в минимален размер - 200 лева, по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Не би могло да се приеме, че сумата на възнаграждението ограничава конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на § 101, § 1 от ДФЕС, каквато преценка трябва да направи националният съд, съгласно решението на СЕС, на което се позовава жалбоподателят. Оплакванията на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни.

Минималните адвокатски възнаграждения по ЗА и Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения са, за да се осигури надлежното упражняване на адвокатската професия, осъществявана в съответствие с принципите, освен другото, на независимост и самоиздръжка (чл. 2 от ЗА). Това е и легитимната цел на разпоредбите. С формирането на минимален размер на адвокатските възнаграждения, задължителен за адвокатите и за съда при произнасяне по разноските, се гарантира поне такова възнаграждение като източник на средства, необходимо за техническа обезпеченост на дейността на адвокатите, адекватна правна подготовка и достойно професионално съществуване, при стандарта на живот в страната.

На правилата на конкуренцията би противоречала правна уредба относно размер на възнаграждение, което е необосновано високо и несъответно на извършените фактически и правни действия от адвоката и защитаващия интерес, имащо за последица затруднен достъп на физическите и юридическите лица до адвокатски услуги.

В този смисъл е и тълкуването на СЕС по посоченото от жалбоподателя решение - да се съобразяват конкретните условия на всеки отделен случай.

Сума от 200 лева за възнаграждение за адвокат за образуване на изпълнително дело,

състоящо се в подаване на писмена молба със съдържанието по чл. 426, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, но и при отделна преценка и отговорност на адвоката кой съдебен изпълнител да се сезира, в кой момент, на какво основание, какви изпълнителни действия да се инициират, в рамките на какви разходи за вискателя, би ли имало основание за спиране и прекратяване на производството и др., независимо от материалния интерес, не може да се приеме необосновано висока и нарушаваща правилата на конкуренцията сума при стандарта на живот в страната.

Без значение са извършените от съдебния изпълнител действия по налагане на заповед, тъй като не тези действия са предмет на делото. Това оплакване по подадената жалба е неоснователно.

При намаляване на размера на разноските за адвокат следва да бъде намален и размерът на таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ, като съответно на материалния интерес от 250 лева – 30 лева с ДДС (25 лева без ДДС). От жалбоподателя по делото не са оспорвани по вид вземанията на вискателя върху които се определя таксата – сумата по изпълнителния лист и адвокатското възнаграждение.

По разноските

С оглед изхода на делото (намаляване на разноските на вискателя на половина) на жалбоподателя са дължими разноски от общо 61. 50 лева, съответно на установените разноски от общо 123 лева - за юрисконсултско възнаграждение от 50 лева, 25 лева разноски за държавна такса и 48 лева разноски по ТТРЗЧСИ, съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25а, ал. 2 от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. чл. 81 от ГПК.

Вискателят – ответник в частното въззивно производство също е поискал присъждане на разноски и съдът определя 100 лева от установените разноски от общо 200 лева адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 08.03.2022г. (чл. 78, ал. 3, вр. чл. 81 от ГПК), които също са минимални по Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба вх. № 10841/24.02.2022г. на „С.в.“ АД, с ЕИК **** и със седалище и адрес на управление гр. София, бул.“****”, Бизнес Център Интерпред Цар Борис, Постановление от 21.02.2022г. за отказ за намаляване на разноските за адвокатски хонорар на вискателя С.Л.М. по изпълнително дело № 20228600400113 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860 на КЧСИ, в частта на отказа да бъдат намалени разноските за адвокатско възнаграждение на вискателя до размера от 200 лева (двеста лева) - за образуване на изпълнителното производство, при пълни приети като дължими 400 лева, както и определената за плащане такса по т. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители над размера от 30 лева с ДДС (тридесет лева), при приети за дължими 54 лева с ДДС, като **ОТХВЪРЛЯ** подадената жалба в останалата част.

ОСЪЖДА С.Л.М., с ЕГН ***** и посочен съдебен адресат адв. П.Х., гр. София, ж.к.****, да заплати на „С.в.“ АД, с ЕИК **** и със седалище и адрес на управление гр. София, бул.“****”, Бизнес Център Интерпред Цар Борис, сумата от 61. 50 лева (шестдесет и един лева и петдесет стотинки) разноски по делото на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 25а, ал. 2 от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. чл. 81 от ГПК, а „С.в.“ АД да заплати на С.Л.М. сумата от 100 лева (сто лева) разноски по делото, на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 81 от ГПК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____